

Stav dnešného sveta

Na konci devätnásteho storočia mal pápež Lev XIII. nasledujúce videnie: „Keď sa jedna slávnosť vo Vatikáne chýlila ku koncu, Lev XIII. ju zrazu prerušil a vyzeral celý premenený. Neskôr vyrozprával svojim najbližším spolupracovníkom, čo zažil. Pán mu dovolil, aby si vypočul rozhovor medzi satanom a Pánom Bohom. Rozhovor sa podobal na ten, ktorý mal Boh so satanom o skúške Jóba. Satan vyhlásil, že ak by mal dostatok času a moci, bol by schopný zničiť Cirkev. Boh dovolil satanovi, aby využil dvadsiate storočie ako dobu, kedy bude môcť obzvlášť skúšať a pokúšať Cirkev, ale potom bude jeho moc opäť obmedzená. Následkom tohto videnia Lev XIII. nariadil, aby sa v celej Cirkvi modlila osobitná modlitba k svätému Michalovi Archanjelovi po každej svätej omši“ (Svätý Michal Archanjel, bráň nás v boji proti úkladom diablovým, buď nám ochranou... atď.).

Keď sa pozeráme na posledných sto rokov, kto nezbadá, ako diabla ruka utláča Cirkev i svet s ustavičnou silou. Hoci na jednej strane ľudstvo dosiahlo nevidaný pokrok, ani technický gényus, ani vojenská moc, neboli schopné zastaviť posun spoločnosti ku „kultúre smrti“.

Zamyslime sa, čo minulé storočie prinieslo. Začalo sa I. svetovou vojnou a nástupom komunizmu v Rusku. Ako bol schopný protikresťanský systém, založený na odmietaní Boha, rozšíriť svoje omyly v tretine sveta v priebehu pol storočia? Odkiaľ prišiel a koľko miliónov ľudí bolo zavraždených týmto politickým systémom?! Ako mohlo prísť na Židov také nevysloviteľné zlo v koncentračných táboroch z rúk vzdelaných a civilizovaných ľudí?

Na konci minulého storočia opäť vidíme hrôzostrašné koncentračné tábory a masové hroby takmer v srdci Európy. A Bosna pritom nie je sama. Nelútostné barbarstvo sa opakovalo v Angole, Libérii, Srí Lanke a Rwande, kde bolo zavraždených najmenej pol milióna mužov, žien a detí.

Spolu s vojnami bolo minulé storočie svedkom čoraz intenzívnejšieho útoku na nenarodených. V tretej štvrtine storočia

bolo vraždenie nenarodených vyhlásené za základné právo v Spojených štátoch. Na Slovensku, žiaľ, už v roku 1957. V mene tohto „práva“ na slobodnú voľbu sa odvtedy zmasakrovalo milióny detí (Podľa štatistik OSN sa v dnešnej dobe pohybujú tieto čísla v rozmedzí od 40 do 60 miliónov za rok - pozn. red.). **Prečo sa v tomto storočí nemilosrdné vraždenie nevinných zrazu stalo základným právom?**

Negatívnych znakov v dnešnej dobe je oveľa viac: nevidaný rozpad rodín, vysoká rozvodovosť, obrovský nárast násilného zločinu medzi mládežou, legalizácia drog, homosexuálne spolužitie a zväzky, neviazaná sexualita a rozširovanie pohlavne prenášaných chorôb. Je ťažké čítať zlé správy. Jestvuje pokušenie vyhýbať sa vážnemu pohľadu na náš skutočný stav, lebo sa bojíme, že na tieto obrovské problémy nejestvuje riešenie. Už v roku 1976 Ján Pavol II. označil diabolský zápas, ktorý podstupujeme takto: „Teraz stojíme uprostred najväčšej historickej konfrontácie, akou ľudstvo doteraz išlo. Nemyslím, že široké kruhy americkej spoločnosti alebo široké kresťanské kruhy si to naplno uvedomujú. Dnes čelíme záverečnej konfrontácii medzi Cirkvou a anti - Cirkvou, medzi evanjeliom a anti - evanjeliom. Táto konfrontácia je v rámci plánov Božej Prozreteľnosti. Je to skúška, ktorú musí podstúpiť celá Cirkev“.

Uprostred boja stojíme v pokušení, ktoré nás zvädza nájsť život a slobodu mimo Boha. Pápež Benedikt XVI. to opísal takto: „Jadro zvädzania pre človeka a jeho pád je obsiahnutý v slovách diabla, ktorý zvädzal človeka v raji: Budete ako Boh. Ako Boh - to znamená, oslobodení od Stvoriteľovho zákona, od zákonov samotnej prírody, absolútni páni svojho osudu. Človek si stále praje iba jednu vec - byť sám sebe stvoriteľom a sám sebe pánom. Ale to, čo nás očakáva na konci takejto cesty, určite nie je raj“. Naša radikálna túžba po slobode vytvorila to, čo pápež Ján Pavol II. nazval „kultúrou smrti“. Vzdialení od Boha sa stávame otrokmi hriechu a smrti.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Hľa, stánok Boží je medzi ľudmi.

1. Túži a zmiera moja duša *
po nádvoriach Pánových.
2. Moje srdce i moje telo *
vznášajú sa k Bohu živému.
— R.
3. Ved' aj vrabec si nájde
príbytok *
a lastovička hniezdo, kde
vkladá svoje mláďatá;
4. tvoje oltáre, Pane zástupov, *
môj kráľ a môj Boh.
— R.
5. Blažení tí, čo bývajú
v tvojom dome
a bez prestania ta velebia.
6. Bože, náš ochranca,
pohliadni
a pozri na tvár svojho
pomazaného.
— R.
7. Jeden deň
v твоjich nádvoriach je lepší *
než iných tisíce.
8. Radšej chcem stáť na prahu
domu svojho Boha *
ako prebývať
v stanoch hriešnikov.
— R.

Chod' a rob aj ty podobne

Keď v tridsiatych rokoch minulého storočia emigroval do Francúzska ruský filozof Nikolaj Berďajev a pozoroval život tamajších kresťanov, vyjadril sa, že mu pripomínajú karikatúry. Myslel na tie v novinách: obrovská hlava s výraznými charakteristickými črtami a len malé, zakrpatené ručičky a nožičky. V prenesenom význame, množstvo náboženských vedomostí, diskusné krúžky a kluby, nekonečné zbožné reči, ale pramálo konkrétnych skutkov lásky. Berďajev vyslovil veľkú pravdu: kresťan bez skutkov je vždy karikatúrou. Ale nič nové pod slnkom. Jedného takého diskutéra stretol aj Ježiš v evanjeliu dnešnej nedele. Lukáš ho nazýva znalcom zákona. Mal veľa vedomostí a, ako sa ukázalo, aj veľmi pohotové názory. Čosi podstatné mu však chýbalo. Najmä dobrý úmysel: otázku kládol, aby Ježiša nachytil v reči a dokázal mu svoju prevahu. I keď vzdelanie a múdrosť tiež patria medzi talenty, ktorými možno slúžiť, a aj teória môže poslúžiť konaniu dobra. Zákonníkov hlavný problém však bol, že nevedel, kto je jeho blížny. Aj to bola len výhovorka. Ľahko je teoreticky a všeobecne hovoriť o potrebe lásky k blížnemu, o potrebe hodnôt pre Európu, o riešení sucha v ďalekej Afrike. Cítime sa pri tom plní veľkodušnosti a záujmu o dobro. Horšie je, ak sa ozve niekto s konkrétnou prosbou o pomoc.

Ježiš dobre pozná ľstivosť ľudského srdca a odhaľuje ju výstižným podobenstvom o milosrdnom Samaritánovi. Kňaz, prechádzajúci popri doráňanom počestnom Židovi, nie je nevšímavý. Bezvládný počestný už mohol byť mŕtvy, ak by sa ho dotkol, stal by sa na sedem dní nečistý a nemohol by konať svoju zbožnú službu. Svoju nevšímavosť nazval vznešene vernosťou povolaniu a záujmu o vyššie hodnoty. Ani levita by si nepriznal, že je bezcitný. Bol len prezieravý a opatrný, a to predsa patrí medzi čnosti!

Napokon Ježiš stavia do kontrastu Samaritána, ktorými Židia všeobecne opovrhovali, a Samaritáni zas mali v nenávisti Židov. Práve on sa skláňa a nezištne pomáha. Pointa je veľmi jasná: nie tí, čo majú pekné reči a spôsoby, ale čo sa vedú priblížiť a pomôcť, sú človeku skutoční blížni. V najhlbšom význame je týmto milosrdným Samaritánom sám Boh, ktorý sa vo svojom Synovi skláňa k nohám našej biedy, prejavuje lásku, lieči dobrým slovom i silou milosti a platí za nás výkupné. Ako neraz pripomínala Matka Terézia, aj uprostred bohatstva majú ľudia svoje biedy a potrebujú pomoc. Práve láska zblízuje a odstraňuje vzdialenosť, najmä vnútornú. Aj človek, ktorý s nami roky žije, pracuje či študuje v bezprostrednej blízkosti, je pre nás ďaleký, kým sa nezačneme zaujímať o jeho potreby a nepreukážeme mu pomoc. Dostojevský hovorí, že prebudenie súcitu s blížnym znamená prebudenie kresťanstva, kritika blížneho zas odpad od Krista. Kto kritizuje, vytvára odstup, kto má súciti, zblízuje.

Aby sme si aj touto úvahou nepreplňovali hlavu mnohými vedomosťami, bude lepšie skutkami odpovedať na Ježišovu výzvu: „Chod' a rob aj ty podobne!“

Marián Gavenda

Oznamy

- Budúcu nedeľu 18. júla 2010 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: „Pán Boh zaplat!“

Kríza civilizácie

Neľudskosť moderných foriem života a práce podnecuje medzi ľuďmi odmietanie a rozpad prirodzených spoločenstiev života. Útočí sa na pôvodnú životnú bunku: manželstvo a rodinu. Rodiny sa rozpadajú, už ju tvoria iba dvaja ľudia, obaja zaneprázdnení prácou. Stretajú sa pri spoločnom jedle v samoobslužnej reštaurácii a o deti sa zatiaľ stará niekto iný. Staršie deti žijú svojim vlastným životom a starých rodičov umiestňujeme do domovov dôchodcov. Ľudské teplo už neexistuje. Starí ľudia sa stali problémom. Deti kľučkujú medzi rozvedenými rodičmi. Už nie sú prijímané s láskou a nedokážu čeliť životu. Ich citový život je rozháraný. Tam, kde sa pretrhli prirodzené putá života, rodí sa odcudzenosť a samota. Ľudia sa rodia do zimy, musia žiť v chlade a zomierajú na vnútorný chlad betónových sídlisk, kde žijú v zajatí luxusných klieťok, v moderných bytoch nakopených na pár metroch štvorcových. Rozpadli sa vzťahy medzi nimi aj vzťahy s prírodou.

Kríza civilizácie sa stane smrteľnou, ak všetko obetujeme na oltári materiálneho pokroku.

Ak človek duchovne spráchnivie, zomrie.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 15. týždni Cezročného obdobia (C)

12.VII. pondelok

18.00 Za farníkov

13.VII. utorok – výročie posvätenie farského kostola (1803)

18.00 Za Ľ Cypriána Fabiankoviča, manželku a syna Teofila

14.VII. streda

18.00 Za Ľ Alexina Kulifaja, manželku, synov a dcéru Serafinu

15.VII. štvrtok

18.00 Za Ľ Vojtecha a Veroniku Uhlárových a ich rodičov

16.VII. piatok

18.00 Za Ľ Františka a Magdalénu Brečanových a syna Ivana

17.VII. sobota

8.00 Za Ľ Štefana Sýkoru a deti

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

18.VII. 16. nedeľa cezročná - (C)

8.00 Za Ľ Antona Bardouna, syna Tonka a rodičov
Lektori: Hrdlovičová, Strížová

9.15 Za farníkov

Lektori: Slovák, Polakovičová

Liturgický kalendár

12.VII. pondelok sv.Ján Gualbert, opát
13.VII. utorok **Výročie konsekrácie nášho kostola**, sv.Henrich
14.VII. streda sv.Kamil de Lellis, kňaz
15.VII. štvrtok sv.Bonaventúra, biskup a učiteľ Cirkvi
16.VII. piatok Panna Mária Karmelská
17.VII. sobota sv.Andrej-Svorad a Benedikt, pustovníci

Prebúdzat' dobro

„Máme odvahu byť tým, čím sme? To je otázka, ktorú si musíme položiť!“ Tieto myšlienky si zapísal spisovateľ Norman Cousin z rozhovoru so známym španielskym violončelistom a skladateľom Pablom Casalsom. Rozprávali sa totiž o situácii vo svete. Obidvaja skonštatovali, že jednotliviec sa vo svete ocitá veľmi často bezradný.

Cítiť sa bezradný vo veľkom svete pred niečím, čo nie je v našich silách, pred hrôzami a neistotami - vari to nie je skúsenosť väčšiny z nás? A nekladieme si podobné otázky? Odpovede sa občas pokúšame nájsť v rôznych aktivitách: ako posadnutí pracujeme, aby sme zahnali nepríjemné otázky, a zatvárame oči pred prívalmi nezdolateľných prekážok. Stojíme pred veľkými otázkami sveta a ľudstva v nemom úžase, akoby nás všetko prekvapilo a vystrašilo. Vtedy sa zvyčajne obrníme ignorovaním - iba mávneme nad všetkým rukou, lebo to sa nás netýka - alebo rezignujeme a tupo, mykajúc ramenami, konštatujeme skutkový stav vecí. Prípadne sa stiahneme do svojej malej slimačej ulity, kde si myslíme: hlavné je, že mne a mojim blízkym je dobre. Casals však tento problém nepokladal za taký hrozný. „Môžeme niečo spraviť pre mier a nemusíme sa pritom zahrabať do politiky až po uši,“ vraví a pokračuje: „Každý človek totiž disponuje určitou dávkou vládnosti a čestnosti. Ak koná podľa toho, tak svetu môže poskytnúť mnoho z toho, čo potrebuje. Nie je to ťažké, ale vyžaduje si to odvahu. Lebo odvaha je nevyhnutná pre načúvanie vlastnej čestnosti a na vydanie pokynu konať.“

Verím, že súhlasíte s tým, že načúvať vlastnej čestnosti si vyžaduje odvahu. Človek naozaj potrebuje odvahu, aby premohol svoj hnev, egoizmus, svoju úzkoprsú sebestačnosť, svoje ťažšie či ľahšie patologické stavy, aby vyšiel z tohto tesného priestoru vedený pozitívnymi myšlienkami svojho vnútra. A tie sa nachádzajú v každom človeku. Preto už Sokratovu vznešenou úlohou bolo - pomôcť človeku narodiť sa. Totiž, aby sa narodil skutočný človek. Aby sa narodilo to dobré, dokonca to najlepšie v človeku. Ježiš na tejto ceste hovorí: „Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.“ To je tá pravda, o ktorej celé noci hovoril Nikodémovi.

K veľkým otázkam sveta a ľudstva sa jednotliviec môže postaviť iba jediným spôsobom: dovolí svojmu dobrému jadru, aby sa vždy znova narodilo pre svet. Na začiatku biblického opisu o stvorení sveta sa stále opakuje: „A bolo to dobré.“ Ako často by sme mali sebe aj svetu opakovať: Nech to bude dobré, nech sa zrodí dobro, nech je život! Potom na veľké otázky tohto sveta, ako aj na príliv nezadržateľných katakliziem, dostanú odpoveď aspoň uvedomelí jednotlivci. Tou odpoveďou je totiž aktivovanie vlastného dobra. Čím viac takýchto uvedomelých jednotlivcov šíri dobrotu vlastného srdca do sveta, tým sa stáva svet lepším. Čím je viac takých, ktorí sa rodia pre život, ktorí si zvolia dobro, tým sa svet stáva lepším pre život. Evanjeliové princípy majú v

podstate takéto hodnoty. Cez jednotlivosti, cez obnovu ľudského srdca, cez jeho narodenie sa pre lásku a pravdu obnovujú svet. To, čo nemôže vykonať žiadny zákon ani dekrét, to môže srdce.

Dotknúť sa dobra v človeku a prebudiť ho vlastne znamená prebudiť v človeku to božské, to večné a sväté. Dotýkať sa dobra znamená dotýkať sa neba. Prebúdzanie dobra je prebúdzanie lepšieho sveta. Vskutku potrebujeme odvahu, aby sme boli tým, čím sme - aby sme boli dobrí, lebo ako prvá bola stvorená skutočnosť dobra.

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Prichádzam k tebe v chorobe

Svätý Bože, ty si skutočný lekár duše i tela.

Prichádzam k tebe v chorobe. Myslel som si, že žijem v harmónii so svojím telom.

Teraz ma však zachvátila táto choroba.

Som so seba sklamaný.

A tiež som nahnevaný, že mi choroba skrížila plány.

Musím zrušiť toľko stretnutí. Teraz sa už nemôžem venovať veciam, ktoré som si predsavzal.

Prečo som ochorel?

Čo som spravil zle?

Zanedbal som niečo na sebe?

Je táto choroba nejaké znamenie?

Milosrdný Bože,

nechcem skúmať pôvod mojej choroby.

Neviem, prečo dolahla práve na mňa.

Prosím ťa však, aby si ma neopúšťal, keď som chorý.

Vylieč moje rany.

Daj, nech tvoj uzdravujúci Duch,

tvoja uzdravujúca láska prúdi do mojich rán, ktoré sa zacelia.

Posilňuj ma v chorobe,

aby som ju vedel niesť

a prostredníctvom nej spoznal svoje pravé ja.

Cítim, ako sa ti vzpieram,

no predsa sa ťa držím.

Neodvrátim sa od teba

ani v tejto chorobe.

Chcem vedieť, kto si.

V chorobe sa zjavuješ inak ako doteraz,

Ale ja verím, že ma neopustiš

a znova ku mne prídeš ako tajomný Boh.

A aj keď je to nepochopiteľné,

prídeš ako Boh, ktorý ma miluje.

Amen.

_____Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

DIVÉ HUSI Keď divé husi odlietajú prezimovať na juh do teplých krajín, ľahko ich spoznáte podľa toho, že letia v tvare písmena V. Možno vás zaujíma, aké tajomstvo sa skrýva za týmto nezvyčajným usporiadaním. Zistilo sa, že keď vták máva krídlami, vzdušný prúd, ktorý vytvára, nadnáša vtáka letiaceho bezprostredne za ním. Keď krídla letí v tvare V, má minimálne o 70 percent väčší dolet, ako keď by letel každý vták sám.

Podobne je to aj v našom živote. Ak máme ako ľudia spoločný smer a zmysel pre vzájomné spoločenstvo, oveľa ľahšie a rýchlejšie sa dostaneme do cieľa, pretože sa navzájom povzbudzujeme a pomáhame si.

Keď husi stratia tento tvar, každá z nich náhle pocíti, ako ju brzdi odpor vzduchu. Rýchlo sa preto snaží znovu sa zaradiť do pôvodného útvaru a využívať nadnášajúci prúd vzduchu, ktorý vytvára hus letiaca bezprostredne pred ňou. Keď sa tá, ktorá letí ako prvá, unaví, zaradiť sa dozadu a vymení ju ďalšia. Gáganie zozadu povzbudzuje tie, ktoré sú vpredu, aby si udržali potrebnú rýchlosť. Keď niektorá hus ochorie alebo ju zraní výstrel a klesá dolu, dve iné ju sprevádzajú, aby jej pomohli a chránili ju. Zostanú pri nej až dovtedy, kým buď nie je schopná znovu letieť, alebo nezomrie. Potom sa snažia doletieť do svojho krídla, alebo počkajú na ďalší a pokračujú s ním.

Podobné nepísané pravidlá by mali platiť aj medzi ľuďmi. Dobrý vodca má svojim nasledovníkom cestu uľahčovať a my ho svojim „gagotáním“ nemáme znechucovať, ale povzbudzovať. Ak vidíme, že niekto nevládze, máme zostať s ním a pomôcť mu.

Môj vzťah s Bohom súvisí s mojím vzťahom k ľuďom.

Prehra v jednom spôsobí prehru aj v tom druhom.

Andrew Murray

Lectio divina

Hlavné prikázanie lásky

Lk 10,25-37

²⁵Tu vystúpil jeden znalec zákona a pokúšal Ježiša: Učiteľ, čo mám robiť, aby som sa stal dedičom večného života?

²⁶Ježiš sa ho opýtal: A čo je napísané v zákone? Ako tam čítaš? ²⁷On odpovedal: Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, celej svojej duše, celej svojej sily a z celej svojej mysle, a svojho blížneho ako seba samého

²⁸Správne si odpovedal, — povedal mu Ježiš. Toto rob a budeš žiť! ²⁵Ale on, aby sa ospravedlnil, ďalej sa pýtal Ježiša: A kto je môj blížny? ³⁰Nato Ježiš začal rozprávať: Istý človek zostupoval z Jeruzalema do Jericha a dostal sa do rúk zbojníkov. Tí ho ozbíjali, dorážali, nechali ho polomŕtveho a odišli. ³¹Náhodou šiel touto cestou kňaz, ktorý ho síce videl, no obišiel ho. ³²Takisto aj levita; keď prišiel na to miesto a uvidel ho, obišiel ho. ³³No prišiel k nemu aj istý počestný, Samaritán. Keď ho uvidel, prišlo mu ho ľúto.

³⁴Prišiel k nemu, nalial mu na rany olej a víno a obviazal mu ich. Potom ho vyložil na svoje dobytča, zaviezol do hostinca a postaral sa o neho. ³⁵Na druhý deň vybral dva denáre, dal ich hostinskému a povedal: Staraj sa oňho; ak

na neho vynaložíš viac, na spiatocnej ceste ti to zaplatím. ³⁶Kto podľa teba z tých troch sa stal blížnym tomu, čo padol do rúk zbojníkov? ³⁷On povedal:

Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo. A Ježiš povedal: Chod a rob podobne!

Ďalšie čítania: Dt 30,10-14; Ž 69,14.17.30-31.33-34.36-37; Kol 1,15-20

ČÍTANIE:

Keď zákonník kladie Ježišovi otázku, chce ho chytiť do pasce. Ježiš však vidí priamo do jeho vnútra a vyzve ho, aby si ju zodpovedal sám. Zákonník na ňu odpovedá správne, pričom zhŕňa židovské učenie: milovať Boha a milovať svojich blížnych.

Ale zákonník sa neuspokojil, pretože jeho cieľom bolo vyzeráť múdrejšie ako Ježiš, a preto mu kladie ďalšiu otázku: „A kto je môj blížny?“ Ježiš na to odpovedá veľmi silným, pôsobivým podobenstvom, ktoré dnes poznáme ako podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi.

Ježiš poukazuje na rozdiel v správaní troch ľudí po tom, čo stretli muža, ktorý ozbíjaný a zbitý ležal na kraji cesty. Prví dvaja, kňaz a levita, boli náboženskými autoritami. Títo sa snažili do detailu dodržiavať zákony, ale teraz zlyhali v hlavnom prikázaní.

Až tretí človek, Samaritán, konal ako dobrý blížny a postaral sa o toho muža. Aby sme úplne pochopili účinok tohto podobenstva, musíme porozumieť dlhodobej nevráživosti, ktorá v tej dobe vládla. Židia pohrdali Samaritánmi a považovali ich za „nečistých“, nie lepších od pohanov. Ježiš vybral tohto cudzinca, ktorý bol „nečistý“ a ktorým opovrhovali, aby tak ukázal, ako sa majú dodržiavať židovské zákony.

V tomto podobenstve nám Ježiš jasne vysvetľuje, že by sme mali byť blížnymi všetkým ľuďom, ktorí potrebujú pomoc. Tých ľudí sme možno nikdy predtým nestretli, možno sú inej rasy alebo náboženstva, ale napriek tomu sme stále ich blížnymi.

MEDITÁCIA:

Uvažujme, aké dôvody mohli mať kňaz a levita, keď nepomohli tomu človeku.

Badáme niektoré z týchto postojov na sebe samých? Čo potrebujeme k povzbudeniu v správaní k druhým?

Čo sa naučíme z úryvku o tom, prečo máme pomáhať ostatným, ktorí to potrebujú? Pamätajme na to, čo spravil pre nás Ježiš.

Keď Ježiš hovorí: „Toto robte...“ (verše 28 a 37), je to symbolické? Ako nám to objasňuje Jk 2,14-17?

Rozmyšľajme o tom, čo pre nás znamená milovať Boha celým svojím srdcom, duchom, silou a myslou.

MODLITBA:

Nechajme sa Ž 69 viesť v modlitbe za tých, ktorých milujeme, a tých, ktorí potrebujú pomoc.

KONTEMPLÁCIA:

Čítajme niekoľkokrát pomaly Kol 1,15-20. Potom sa zastavme pri jednotlivých vetách a kontemplujme podstatu veľkosti Krista, ktorá je nám odhalená.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku